

[Hastrup.]

det. I så fald ville konsekvenserne, tror jeg, være helt uoverskuelige.

Jeg kan ikke se rettere, end at dette lovforslag i virkeligheden er et udtryk for, at regeringen og ministeren simpelt hen ikke kan lide, at folk får mulighed for at komme til at eje deres eget hjem. Det er mig ubegribeligt, at man har denne indstilling. Her i landet har vi en sund tradition for spredning af ejendomsretten. Der tales så meget om økonomisk demokrati, men økonomisk demokrati består først og fremmest deri, at der skabes mulighed for, at så mange som muligt i vort samfund får del i ejendomsretten, og intet er vel mere naturligt, end at de mennesker, som ønsker det, får mulighed for at komme til at eje deres egen bolig. Det er også af betydning for opsparingen til boligformål. Samfundet burde snarere gøre noget for at fremme end hæmme ejerboligtanken, fordi man derved ville fremme det økonomiske demokrati og bidrage til at løse boligproblemet.

Den anden del af forslagene til ændring af lov om midlertidig regulering af boligforholdene drejer sig om de såkaldte genudlejningsforhøjelser, som man nu vil afskaffe, for så vidt angår udlejningsejendommene. Jeg vil gerne sige et par ord om baggrunden for denne forhøjelse, som jo blev gennemført under den forrige regering. Forholdet var det, at der var sket en udvikling prismæssigt og på anden måde, som man ikke kunne forudse i 1966, da boligforliget blev indgået. Man ønskede ikke at røre ved forholdene for dem, der allerede var lejere, fordi det med rette kunne hævdes, at disse lejere havde indrettet deres tilværelse i tillid til forligets bestemmelser. Anderledes forholdt det sig med dem, der flyttede ind i de regulerede og dermed billigere lejligheder. De havde ikke et tilsvarende tilsagn.

Analogt hermed var det, at man — i øvrigt i forbindelse med realkreditforliget — gennemførte en forhøjelse af lejeværdiberegningen ved salg af ældre og erhvervelse af nye enfamilieshuse. Det synes karakteristisk, hvis jeg må sige det, for socialdemokratiets holdning til begrebet enfamilieshuse, at mens man nu vil afskaffe genudlejningsforhøjelserne, skal lejeværdiforhøjelsen, der blev gennemført i forbindelse dermed, stadig fastholdes.

De to bestemmelser var et led — det eneste mulige, da boligforliget skulle respekteres — i bestræbelserne for at nå frem til den normalisering af boligmarkedet, som alle anser for nødvendig ikke blot af hensyn til en løsning af boligproblemerne, men også for at klare vort lands økonomi. Man kan sige, at det var uheldigt, at mennesker, der boede i samme slags lejlighed eller samme slags enfamilieshus, skulle behandles forskelligt, men gradvis ville vi vokse os ud af dette problem. Omvendt kan man vel i øvrigt også sige, at det er uheldigt, som det er nu og måske i endnu stærkere grad vil blive, at folk skal behandles vidt forskelligt, alt efter om de vinder i det såkaldte boliglotteri og flytter ind i en billig bolig, eller om de, jeg havde nær sagt er så uheldige at få anvist en af de nye og dyre boliger, som opføres under så store bekostninger både fra samfundets og boligtagernes side.

Genudlejningsforhøjelserne havde 3 formål. De skulle bidrage til at modernisere den bevaringsværdige del af den ældre boligmasse. De skulle bidrage til at finansiere det nye byggeri og dermed lette tilværelsen for dem, der flyttede ind i dette byggeri. Og de skulle bidrage til at gøre de sociale og almennyttige boligselskaber i højere grad selvfinansierende. Dette fejles nu af bordet, som det så smukt hedder. Jeg ved godt, at det ikke er ministeren selv, der har brugt det udtryk, og jeg skal heller ikke lægge ham det til last.

Men det, der derefter serveres på bordet, er bestemt ikke en ny boligpolitik. Regeringens forslag er set i sammenhæng i virkeligheden forslag om ikke blot at vende tilbage til, men yderligere forstærke den boligpolitik, som siden den anden verdenskrigs afslutning har kostet vort samfund og boligtagerne så meget.

Jeg ved af erfaring, at boligpolitik er noget højst vanskeligt noget at beskæftige sig med, fordi der er så mange interesseudsættninger, der nødvendigvis må respekteres, og at teorierne derfor ikke kan overføres til praksis. Men det, der her er til behandling, vil ikke, tror jeg, løse problemerne, men skruer udviklingen tilbage. Jeg må også sige, at jeg tror, hr. Guldberg har ret i den udtalelse, han fremsatte forleden om, at det sandsynlige er, at større tilskud i virkeligheden udmønter sig i, at priserne forøges.